

» František Matějka, tak jak ho známe z jeho populárního blogu

František Matějka patří mezi lidi, které proslavil internet. Před pěti, šesti lety jsem ho zaznamenal na idnes.cz, kde jako blogger velmi otevřeně tepal zlořády moderní západní společnosti včetně ukrajování ze svobody občanů a všemožné jiné lumpárny. Vyneslo mu to popularitu mezi obyčejnými lidmi (blogger roku 2010, 2011, 2012) a množství problémů, protože mocní tohoto světa dokážou kousnout. Náhodou jsme se sešli na jednom místě a z tohoto setkání vznikl rozhovor.

Pamatujete si svoji první zbraň?

Narodil jsem se v roce 1970 a vyrůstal v paneláku ve Slaném. Jako malý kluk jsem se vždycky těšil na prázdniny k babičce a dědovi do Liberce Kateřinek. Po celý pobyt mi tam byla parťákem vzduchovka. Když mi bylo nedávno 45, jel jsem se tam podívat. Patří to už někomu jinému, ale ta plaňková vrátka včetně víc než třicet let starých diablek v nich jsou tam dodnes... Tak jako odvál čas mnoho jiného, také po vzduchovce se slehla zem. Obecný respekt ke zbrani, který

OZBROJENÝ OBČAN je zárukou bezpečí

JAN TETŘEV

mě táta učil, mi však zůstal a vryl se tak nějak do DNA.

Jste z myslivecké nebo sportovně střelecké rodiny?

Můj strýc byl voják z povolání, ovšem hudebník. Pokud si pamatuji, tak nikdo z rodiny střelcem nebyl. Vlastně jsem tuto tradici založil v mé rodině asi až já a vedu k ní i naše děti. K palným zbraním jsem se postupem života dostal sám a dnes je považuji za věc přirozené potřeby, obdobně jako třeba kartáček na zuby, tužku, papír nebo auto. Každá ta věc slouží ke svému účelu. Nic víc, nic méně.

Zkoušel jste si jako kluk nějakou palnou zbraň načerno vyrobit?

Ještě před rokem 1989 jsem se dostal k nějakým malorážkovým nábojům. Už ani nevím jak. Byla to tehdy taková součást klukovského tajného pokladu. Zkoušel jsem si vyrobit jednoduchou zbraň, abych je vyzkoušel. Když si však zpětně uvědomím, jaké materiály jsem k tomu používal, jsem rád, že jsem to tehdy jako kluk nedotáhl do konce.

Byl jste průšvihář?

To asi ne. Vlastně jsem byl průšvihář na tehdejší poměry v jediném ohledu, a to až na střední škole. Děsně se mi nelíbilo, že jsme museli chodit kilometry

pěšky, abychom mávali Husákovi v limuzině někde na hutích. Přesvědčil jsem ostatní, že je to blbost, přidal k tomu další komentáře a dopadlo to tak, že mi ředitel školy nabídl buď přestup jinam, nebo vyhození. Přesvědčil jsem tehdy mámu, aby podepsala žádost o přerušování studia ze zdravotních důvodů, škola vyhověla a já šel v sedmnácti pracovat do kovohuti. Jistá míra revolty vůči politické blbosti mi už zůstala.

Kdy jste si pořídil první zbraň, k jejímuž držení je nutný zbrojní průkaz a jaká zbraň to byla?

Někdy v první polovině devadesátých let. Byly to Astra v ráži 9 mm Luger a revolver Arminius na malorážkové 22 LR. Už tehdy, stejně jako dnes, to mělo jediný účel. Ochranu mojí a mých blízkých.

Které zbraně následovaly?

Dnes držím a nosím samonabíjecí Glock 23 ráže 40 S&W a jako druhou zbraň mám revolver Manurhin MR 88DX ráže 357 Magnum. Mezi tím nebylo nic dalšího. Mám palné zbraně k jedinému účelu, a tím je ochrana života, zdraví a majetku.

Proč zrovna tyhle?

Glock v tomto modelu a ráži proto, že ho považuji za jednu z nejlepších možných voleb, pokud jde o váhu,

» Se zbraní umí zacházet

kapacitu zásobníku a zastavovací účinek. Šlo o ryze praktické rozhodnutí. Manurhin byl druhou volbou z důvodu potřeby záložní zbraně, fungující na jiném principu.

Nechal jste si při jejich výběru poradit?

Před pořízením Glocku jsem strávil dlouhou dobu výběrem. Prošel jsem si mnoho odborných publikací, popisujících účinek zbraně na cíl v případě nutnosti použití. Šlo výhradně o to, abych měl v případě nutnosti co nejvyšší šanci na vyřazení útočnicka, a přitom nedošlo k jiné újmě.

A co dlouhé zbraně?

Dlouhé zbraně si při tréninku střelby s přáteli rád půjčím a vyzkouším. Pro popisovaný účel mi však ty, co mám, bohatě stačí.

Jak často chodíte na střelnici?

Kombinuji suchý trénink s pudovou střelbou. Ročně použiji několik stovek nábojů při ostré střelbě.

Jste dobrý střelec?

Myslím, že už to mám za ty roky v krvi jako řízení auta. Když jsem dělal zkoušky na zbrojní průkaz, zkušební komisař se mě ptal, jestli jsem někde nesloužil. Nesloužil.

Jak se na zbraně dívá vaše paní? Chodí si občas zastřílet?

Moje žena zatím zbrojní průkaz nemá, ale zacházet se zbraněmi umí. Považuji to za důležitou a hlavně fakt přirozenou součást života. Držím se základního hesla *je lepší být souzen dvanácti, než být nesen šesti*. Je lepší být připraven a nikdy zbraň nepoužít, než žít v bláhovém přesvědčení, že svět je prostý nebezpečí a mně se nemůže nic stát.

Jak ve vztahu ke zbraním vychováváte své děti?

S respektem a úctou jak lidskému životu, tak ke zbraním. Děti zbraně znají a ztratily pro ně význam zakázaného ovoce. Pomocnou ruku v nouzi nakonec většinou najdete na konci vlastní paže a k tomu doma naše děti vedeme.

Musel jste už někdy zbraň použít k sebeobraně nebo při pomoci někomu druhému?

Tříkrát za dvacet let. V prvním případě jsem jejím prostřednictvím a va-

» Jeho děti zbraně znají a ztratily pro ně význam zakázaného ovoce

rovným výstřelem odvrátil útok za použití fyzického násilí více osob proti mně s noži v ruce v nočních hodinách. V druhém jsem zachránil použitím zbraně od znásilnění mně neznámou nezletilou, když se mi varovnými výstřely podařilo zahnat útočnicka. Policie pachatele nenašla. Stejně jako v drtivé většině případů samozřejmě nemohla být na místě včas. Právě proto mají občané právo držet a nosit zbraň. Ostatně už jste viděl, že by si někdo vzal svého policajta na hřbet, aby ho ochránil? Naposled jsem palnou zbraň použil bez nutnosti výstřelu v Mostě, který zaujímá přední místo v násilné kriminalitě v České republice a kde s rodinou žiji. Po útoku cizí osoby s nožem v ruce na mně neznámou pořežanou starší ženu jsem zadržel pachatele, předal policii a následně svědčil u soudu. To vše ne proto, že bych podobné situace vyhledával, ale proto, že z principu mého pohledu na svět a společnost se neotáčím zády k projevům násilí a trestné činnosti jiných, jak je bohužel většinou u nás zvykem. Jistě nejsem sám, ovšem o použití zbraně, které zapříčinilo být jen pouhé odvrácení hrozícího útoku, nejsou statistiky vedeny. A to je velická škoda, protože by laická veřejnost koukala na držitele palných zbraní zcela jinak, než jen prostřednictvím výjimečných excesů, kterými nás média tak ráda krmí.

Vyhovuje vám stávající česká legislativa na poli zbraní?

Současný stav je uspokojivý. Prosažují a rád bych viděl v našem právu obdobu castle doctrine a posílení práv obětí. Domnívám se, že útočnick musí nést absolutní odpovědnost za své kroky od započetí útoku, který navíc provádí v drtivé většině ze zálohy, čímž si získává výhodu momentu překvapení. Oběť by neměla být v takovém případě perzekvována státní mocí za to, zda

obrana byla či nebyla přiměřená. Ten, kdo soudí, nebyl vystaven okamžiku použití zbraně při posuzovaném útoku. Neví ve skutečnosti vůbec nic o snaze zachránit si život, kdy oběť absolutně netuší, jak silný protivník je, co má za sebou, jaké jsou jeho motivy a kam až je připraven zajít. Oběť nemá čas to při obraně zkoumat. Přesto považuji dosavadní zákonnou úpravu za jednu z nejlepších na světě.

Asi se vás nemusím ptát na váš názor na nápady Evropské komise sebrat slušným lidem zbraně, ale jak si myslíte, že to nakonec dopadne?

Já osobně budu ve veřejném životě dělat všechno, co budu umět a moct, aby pod falešnou snahou o zajištění bezpečí nám nikdo v rámci prázdných společných politik EU hlasováním nevnutil úpravu podle jiných států. Vždyť ve Velké Británii, Francii a dalších zemích se podařilo občanů v podstatě odzbrojit a výsledky na sebe nenechaly čekat. Díky, ale nechci. Pokud by podobné snahy prošly, znamenalo by to další zásah do občanských svobod lidí v České republice. Takový další Mnichov v řadě. Musíme společně udělat maximum, aby se to nikdy nestalo. Ostatní by si v současné situaci měli vzít naopak příklad z legislativy naší. Ozbrojený občan je jednou ze záruk nejen obecného bezpečí uvnitř státu, ale zároveň pojistkou proti zvlí politiků a jejich šlapání po demokratických principech a svobodách.

Občané EU včetně naší republiky se začali ozbrojovat. Je to dobře nebo špatně?

Je to skvělá zpráva. V České republice je přibližně 300 000 občanů, kteří mají příslušné oprávnění. Je to největší skupina lidí, která je zároveň do posledního netrestaná a bezúhonná. Pokud naše řady rozšíří další, jedině dobře.